

DA

DA

DA

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 11.9.2009
KOM(2009) 459 endelig

2009/0128 (CNS)

Forslag til

RÅDETS FORORDNING

**om autentificering af euromønter og håndtering af euromønter, der er uegnede til at
være i omløb**

BEGRUNDELSE

1. Baggrunden for forslaget

• **Begrundelse og formål**

Formålet med forordningsforslaget er at nedfælde procedurerne for autentificering af euromønter og håndtering af euromønter, der er uegnede til at være i omløb.

Rådets forordning (EF) nr. 1338/2001 fastlægger de nødvendige foranstaltninger til at beskytte euroen mod falskmøntneri¹. Blandt dens bestemmelser kan nævnes, at kreditinstitutter og forskellige andre institutter som f.eks. pengetransportører har pligt til at sikre, at eurosedler og euromønter, som de har modtaget, og som de har til hensigt at bringe i omløb igen, kontrolleres med henblik på ægthed, og at falske sedler og mønter afsløres.

Autentificering af euromønter er hidtil sket efter praksis som omhandlet i Kommissionens henstilling af 27. maj 2005 om autentificering af euromønter og håndtering af euromønter, der er uegnede til at være i omløb². Forslaget til forordning udgør et retligt bindende instrument, som nu er nødvendigt til at fastlægge en fælles metode for autentificering af euromønter, som skal følges af de berørte institutter, og for medlemsstaternes kontroltiltag.

• **Generel baggrund**

i) Autentificering af euromønter

Forfalskning af euromønter er en virkelig trussel, specielt for de højeste pålydender. For at gøre euromønterne sikrere for brugerne skal mønter i omløb med regelmæssige mellemrum kontrolleres med hensyn til autenticitet, således at forfalskede mønter kan afsløres og tages ud af omløb. Der blev udtrykkeligt indført en forpligtelse i denne forbindelse i Rådets forordning (EF) nr. 1338/2001 ved en ændring af forordningen den 18. december 2008. At mange af medlemsstaterne har overtaget autentificeringsprocedurerne i overensstemmelse med bestemmelserne i Kommissionens henstilling af 27. maj 2005, er et tegn på, at det generelt anerkendes, at metoderne til afsløring af forfalskninger er effektive.

Der er imidlertid fortsat store forskelle mellem medlemsstaterne imellem med hensyn til implementeringen af møntautentificeringsmetoder. Manglen på obligatoriske regler for autentificering af mønter kan i nogle medlemsstater udgøre en hindring for, at de pågældende institutter aktivt kan søge efter forfalskninger. Dette skaber forskelle på tværs af EU med hensyn til beskyttelse af møntfoden. Formålet med dette forslag er i denne sammenhæng at sikre, at der følges fælles procedurer for autentificering og euromønter i omløb i hele eurozonen, og at myndighederne anvender de kontrolordninger, som procedurerne omfatter.

ii) Euromønter, der er uegnede til at være i omløb

¹ Rådets forordning (EF) nr. 1338/2001 om fastlæggelse af de foranstaltninger, der er nødvendige for at beskytte euroen mod falskmøntneri, EFT L 181 af 4.7.2001, s. 6. Senest ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 44/2009, EUT L 17 af 22.1.2009, s. 1.

² EUT L 184 af 15.7.2005, s. 60.

Under autentificeringsproceduren må kun ægte euromønter godkendes med henblik på at igen at blive bagt i omløb. Alle andre mønter skal kasseres, f.eks. forfalskninger og ægte euromønter, som ikke længere er egnede til at være i omløb. Der er derfor behov for bestemmelser om håndtering af sådanne uegnede euromønter. Euromønter kan blive uegnede til at være i omløb, fordi de er blevet slidte eller beskadigede. Sådanne mønter i omløb er meget sværere at anvende, særlig i møntautomater, og brugerne vil kunne have deres tvivl om mønternes ægthed. Disse uegnede mønter skal derfor tages ud af omløb. Processen for tilbagetrækning af disse mønter skal derfor ses som en del af procedurerne for beskyttelse af euromønter mod svig og forfalskning.

En anden grund til, at der er brug for fælles regler for håndtering af euromønter, der er uegnede til at være i omløb, er, at medlemsstaterne behandler sådanne mønter på forskellig måde, hvilket giver anledning til fordrejninger. De relevante bestemmelser i ovennævnte henstilling fra Kommissionen implementeres ganske vist, men regler og betingelser er forskellige medlemsstaterne imellem, og i visse tilfælde findes der ingen sådanne. Endelig skal det sikres, at disse uegnede euromønter, der tages ud af omløb, destrueres, så de ikke kan anvendes i bedragerisk øjemed.

2. Høring af interesserede parter og konsekvensanalyse

Behovet for sådanne bindende fælles regler vedrørende autentificering af euromønter og uegnede euromønter blev fremhævet i forbindelse med evalueringen af ovennævnte kommissionshenstilling som omhandlet i henstillingens artikel 12. Evalueringen forløb i samarbejde med medlemsstaterne, som i vid udstrækning slutter op om de for nærværende foreslåede bestemmelser. Der blev i tilslutning til evalueringen afholdt en række workshops og møder, også med deltagelse af repræsentanter for den private sektor.

De planlagte foranstaltninger er udformet på en sådan måde, at man undgår at forstyrre de pågældende institutter. Det er planen, at autentificeringen af euromønter skal ske ved hjælp af egnede møntbehandlingsmaskiner eller foretages af specialuddannet personale. De vigtigste aktører i denne forbindelse, nemlig pengetransportører, har allerede højeffektive maskiner, som enten er eller let kan tilpasses til at afsløre forfalskninger. I tilfælde, hvor institutterne anvender manuelle autentificeringsmetoder, har det relevante personale (kasserere) normalt allerede fået den relevante træning.

Ved at bruge eksisterende møntsorteringsprocesser og -udstyr kan autentificeringen af euromønter ske uden afbrydelser i pengeomløbet og uden at kræve nye større investeringer.

3. Forslagets retlige elementer

• Resumé af forslaget

De foreslåede procedurer bygger på praksis som nedfældet i Kommissionens henstilling af 27. maj 2005 om autentificering af euromønter og håndtering af euromønter, der er uegnede til at være i omløb³, idet der også er taget hensyn til evalueringen af dens praktiske konsekvenser.

Forordningsforslaget indeholder bestemmelser om:

³ EUT L 184 af 15.7.2005, s. 60.

i) autentificering af euromønter

De berørte institutter skal sikre, at autentificeringen af euromønterne foretages med møntbehandlingsmaskiner, som kan afsløre forfalskninger, eller manuelt af uddannet personale. Møntbehandlingsudstyret skal tilpasses på basis af en springtest, og retningslinjerne for testen fastlægges af Det Europæiske Tekniske og Videnskabelige Center (ETSC). De nationale møntanalysecentre og ETSC skal tilbyde testmuligheder for disse maskiner, og Kommissionen vil offentliggøre en liste over maskiner, som har gennemgået testen med positivt resultat. Medlemsstaterne skal have ansvaret for at føre tilsyn med, at systemet for autentificering af euromønter fungerer godt.

ii) håndtering af euromønter, der er uegnede til at være i omløb

Medlemsstaterne tager ikke blot falske mønter ud af omløb, men også euromønter, som ikke længere er egnede til at være i omløb. De indløser mønter, som er blevet uegnede til at være i omløb, fordi de er blevet slidte eller beskadigede ved et uheld, men ikke mønter som er blevet uegnede på grund af manipulering. De i medlemsstaterne udpegede instanser opkræver en afgift på 5 % af den pålydende værdi af indleverede uegnede mønter, men kan tilbyde rummelige fritagelser for virksomheder, som arbejder nært sammen med myndighederne om at rense markedet for forfalskninger og uegnede mønter. Mønterne skal indleveres i en speciel emballage, og medlemsstaterne destruerer de uegnede mønter, som er taget ud af omløb.

Der findes bestemmelser om indberetning og kommunikation med henblik på at give medlemsstaterne et generelt overblik over, hvordan situationen former sig.

De foreslåede procedurer vedrørende euromønter supplerer de procedurer, som Den Europæiske Centralbank har fastlagt for detektering af falske eurosedler og sortering efter kvalitet.

Bestemmelserne skal gælde for de medlemsstater, som benytter euroen som eneste valuta. Det skyldes, at metoderne for autentificering af euromønter i en mindre komplet form allerede eksisterer for medlemsstater uden for eurozonen i den ændrede forordning (EF) nr. 1338/2001.

- **Retsgrundlag**

Retsgrundlaget er artikel 123, stk. 4, tredje punktum, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

- **Subsidiaritetsprincippet**

Medlemsstaterne overdrages ved EF-traktatens artikel 106, stk. 2, ansvaret for at udstede mønter, men foranstaltninger til fælles anvendelse i de medlemsstater, som har euroen som eneste valuta, træffes på EU-plan, generelt af Rådet. Sådanne foranstaltninger vedrører enten harmonisering af pålydende værdi og tekniske specifikationer som omhandlet i artikel 106, stk. 2, eller hyppigere beskyttelse af euroen på basis af artikel 123, stk. 4, tredje punktum. Hvad specielt angår falske euromønter, har kravet om et indgreb på fællesskabsplan ført til

vedtagelse af Rådets beslutning 2003/861/EF⁴, i henhold til hvilken det pålægges Kommissionen at koordinere de kompetente tekniske myndigheders indsats for at beskytte euromønter mod forfalskning.

Hvad specielt angår autentificering af euromønter, blev det første initiativ truffet med Kommissionens henstilling af 27. maj 2005. Nogle medlemsstater har på basis af henstillingen vedtaget specifik lovgivning, medens flertallet gennemfører bestemmelserne på basis af generelle nationale regler. Efter at der med forordning (EF) nr. 1338/2001 er indført et udtrykkeligt krav om møntautentificering, er det klart, at der også er brug for en ensartet autentificeringsprocedure. Det kræver procedurer på EU-plan⁵.

- **Proportionalitetsprincippet**

Forslaget er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet. Dette forslags bestemmelser går ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at opfylde målet om beskyttelse af euroen mod forfalskning og håndtering af uegnede euromønter. De planlagte foranstaltninger er desuden udformet på en sådan måde, at man undgår at forstyrre de pågældende institutioner.

- **Reguleringsmiddel/-form**

Det valgte middel, forordning, er det bedst egnede instrument til at sikre, at euromønter garanteres samme niveau af beskyttelse mod forfalskning overalt i EU. Det skyldes, at den foreslåede metode er meget specifik og skal anvendes direkte og ikke tillader nationale forskelle.

4. Virkninger for budgettet

Forslaget har ingen konsekvenser for Fællesskabets budget.

⁴ Rådets beslutning af 8. december 2003 om analyse og samarbejde vedrørende falske euromønter, EUT L 325 af 12.12.2003, s. 44.

⁵ De nationale bestemmelser om autentificering af euromønter er i overensstemmelse med de foreslåede fælles regler, da begge bygger på Kommissionens henstilling af 27. maj 2005.

Forslag til

RÅDETS FORORDNING

om autentificering af euromønter og håndtering af euromønter, der er uegnede til at være i omløb

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 123, stk. 4, tredje punktum,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁶,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank⁷,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet⁸, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ifølge Rådets forordning (EF) nr. 1338/2001 af 28. juni 2001 om fastlæggelse af de foranstaltninger, der er nødvendige for at beskytte euroen mod falskmøntneri⁹, har kreditinstitutter og andre betalingsudbydere, for så vidt angår deres betalingsvirksomhed, samt alle andre institutter, der som led i deres virksomhed deltager i håndtering og udlevering af pengesedler og mønter til offentligheden, pligt til at sikre, at de eurosedler og -mønter, som de modtager, og som de agter at bringe i omløb igen, kontrolleres med henblik på ægthed, og at falske sedler og mønter afsløres.
- (2) Kommissionens henstilling 2005/504/EF af 27. maj 2005 om autentificering af euromønter og håndtering af euromønter, der er uegnede til at være i omløb¹⁰, indeholder retningslinjerne for autentificering af euromønter og håndtering af euromønter, der er uegnede til at være i omløb. Manglen på obligatoriske fælles regler for autentificering af mønter resulterer imidlertid i forskellig praksis medlemsstaterne imellem, og det betyder, at der ikke kan sikres en ensartet beskyttelse af møntfoden på tværs af Fællesskabet.

⁶ EUT C .. af .., s. ..

⁷ EUT C .. af .., s. ..

⁸ EUT C .. af .., s. ..

⁹ Rådets forordning (EF) nr. 1338/2001 om fastlæggelse af de foranstaltninger, der er nødvendige for at beskytte euroen mod falskmøntneri, EFT L 181 af 4.7.2001, s. 6. Senest ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 44/2009, EUT L 17 af 22.1.2009, s. 1.

¹⁰ EUT L 184 af 15.7.2005, s. 60.

- (3) For at garantere en effektiv og ensartet autentificering af euromønter i hele eurozonen er det derfor nødvendigt at indføre bindende regler for anvendelsen af fælles procedurer for autentificering af euromønter i omløb og for ordninger for de nationale myndigheders kontrol af disse procedurer.
- (4) Under autentificeringsprocessen identificeres der også ægte euromønter, som ikke længere er egnede til at være i omløb. Sådanne mønter i omløb er meget sværere at anvende, særlig i møntautomater, og brugerne vil kunne have deres tvivl om mønternes ægthed. Disse uegnede mønter bør tages ud af omløb. Fælles bindende regler er derfor nødvendige for, at medlemsstaterne kan håndtere og indløse disse ægte, uegnede euromønter.
- (5) For at garantere den nødvendige koordination ved gennemførelsen af autentificeringsprocedurerne bør Det Europæiske Tekniske og Videnskabelige Center (ETSC), der er oprettet ved Kommissionens afgørelse 2005/37/EF af 29. oktober 2004, fastlægge de nærmere afprøvningskrav for autentificering af mønter såvel som specifikationerne for undersøgelse af euromønter, der er uegnede til at være i omløb.
- (6) Da målet med effektiv og ensartet autentificering af euromønter ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne på grund af forskelle i national praksis og derfor bedre kan realiseres på fællesskabsplan, kan Fællesskabet træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går forordningen ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål -

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Kapitel I: Emne og definitioner

Artikel 1

Emne

Denne forordning fastsætter de nødvendige procedurer for autentificering af euromønter og håndtering af euromønter, der er uegnede til at være i omløb.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- (a) "autentificering af euromønter": processen med at efterkontrollere, at euromønter er ægte, og at de er egnede til at være i omløb
- (b) "euromønter, som er uegnede til at være i omløb": ægte euromønter, som kasseres under autentificeringsprocessen, eller hvis udseende er blevet væsentligt modificeret
- (c) "udpeget national myndighed": det nationale møntanalysecenter eller en myndighed efter den pågældende medlemsstats valg
- (d) "institutter": institutter som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1338/2001.

Kapitel II: Autentificering af euromønter

Artikel 3

Autentificering af euromønter

1. Institutterne skal sikre, at euromønter, som de modtager og agter at bringe i omløb igen, autentificeres. Dette krav opfyldes
 - (a) hovedsageligt ved anvendelse af møntbehandlingsmaskiner, som er opført på listen over sådanne maskiner, jf. artikel 5, stk. 3, eller
 - (b) af uddannet personale.

2. Efter autentificeringen sendes alle falske euromønter og euromønter, der er uegnede til at være i omløb, til de udpegede nationale myndigheder. Bestemmelserne i kapitel III finder anvendelse på euromønter, der er uegnede til at være i omløb.
3. For falske euromønter, som overgives til de kompetente nationale myndigheder i overensstemmelse med artikel 6 i forordning (EF) nr. 1338/2001, betales der ikke håndteringsgebyr eller andre gebyrer.

Artikel 4

Afprøvningskrav

1. Institutterne lader deres møntbehandlingsmaskiner afprøve af de udpegede nationale myndigheder eller Det Europæiske Tekniske og Videnskabelige Center (ETSC), som foretager en sporingstest. Formålet med prøvningen er at sikre, at møntbehandlingsmaskinen er i stand til at kassere kendte typer falske mønter og alle andre møntlignende genstande, som ikke opfylder ægte euromønters specifikationer.
2. ETSC fastlægger de tekniske specifikationer for sporingstesten såvel som de relevante tærskler for godkendelse af ægte mønter.

Artikel 5

Grundindstilling af møntbehandlingsmaskiner

1. For at sætte fabrikkerne af møntbehandlingsmaskiner i stand til at indhente de nødvendige oplysninger for grundindstilling af deres maskiner til at spore falske euromønter kan der i overensstemmelse med artikel 4 udføres test på nationale møntanalysecentre, ETSC eller efter bilateral aftale i fabrikantens lokaler.
2. Når en møntbehandlingsmaskine er afprøvet med positivt resultat, udarbejdes der en sammenfattende rapport stilet til maskinens fabrikant med kopi til ETSC.
3. Kommissionen offentliggør en samlet liste på sit nedsted over alle møntbehandlingsmaskiner, for hvilke ETSC har modtaget eller udarbejdet en positiv og gyldig testrapport.

Artikel 6

Medlemsstaternes kontrol

1. Medlemsstaterne udfører den nødvendige kontrol for at sikre, at institutterne indfrier deres autentificeringsforpligtelser.
2. Medlemsstaterne foretager årligt kontrol på stedet i institutterne for på basis af sporingstests at efterprøve, om et repræsentativt udvalg af møntbehandlingsmaskiner fungerer korrekt. Medlemsstaterne skal i givet fald sikre sig, at det personale, som

forventes at skulle kontrollere euromønters ægthed, er uddannet på passende måde i manuel autentificering.

3. Hvor mange maskiner der skal efterprøves hvert år i hver medlemsstat, bestemmes af, hvor mange euromønter der er behandlet i disse maskiner i årets løb, idet denne mængde skal svare til mindst en tredjedel af den samlede nettomængde mønter udstedt af den pågældende medlemsstat fra indførelsen af euromønter indtil udgangen af det foregående år. Antallet af maskiner, som skal efterprøves, beregnes på basis af mængden af de tre højeste pålydender af euromønter bestemt til at bringes i omløb.
4. Som led i den årlige kontrol fører medlemsstaterne også tilsyn med institutternes evne til at autentificere euromønter, som forudsætter
 - (a) at der foreligger en skriftlig politik og organisation for sporing af falske euromønter
 - (b) at der er tilstrækkeligt personale til rådighed
 - (c) at der foreligger en skriftlig vedligeholdelsesplan til at opretholde maskinernes oprindelige ydeevne, og
 - (d) at der foreligger skriftlige procedurer for overgivelse af falske euromønter og andre euromøntlignende genstande såvel som euromønter, der er uegnede til at være i omsætning, til de udpegede nationale myndigheder.

Kapitel III: Håndtering af euromønter, der er uegnede til at være i omløb

Artikel 7

Tilbagetrækning og indløsning af euromønter, der er uegnede til at være i omløb

1. Medlemsstaterne tilbagetrækker euromønter, der er uegnede til at være i omløb.
2. Medlemsstaterne indløser eller ombytter euromønter, som er blevet uegnede som følge af, at de længe har været i omløb eller er blevet beskadiget. Medlemsstaterne kan nægte at indløse euromønter, der er uegnede til at være i omløb, hvis de er blevet modificeret enten forsætligt eller ved en behandling, som med rimelighed kunne forventes at have modificerende virkninger; dog indløses mønter, der er indsamlet til velgørende formål, såsom 'ønskebrøndsmønter'.
3. Medlemsstaterne sikrer sig, at euromønter, der er uegnede til at være i omløb, efter tilbagetrækningen destrueres ved fysisk og varig deformation, således at de ikke igen kan bringes i omløb eller indleveres til indløsning.

Artikel 8

Håndteringsgebyrer

1. Ved indløsningen eller ombytningen af indleverede euromønter, der er uegnede til at være i omløb, fradrages et håndteringsgebyr på 5 % af disse euromønters pålydende værdi. Til håndteringsgebyret lægges et ekstra gebyr på 15 % af den pålydende værdi af de indleverede euromønter i tilfælde, hvor hele sækken eller boksen kontrolleres som omhandlet i artikel 10.
2. Medlemsstaterne kan fastsætte generelle undtagelser fra håndteringsgebyrer i tilfælde, hvor juridiske eller fysiske personer indgår i et tæt og regelmæssigt samarbejde med de udpegede nationale myndigheder om at tage falske euromønter og euromønter, der er uegnede til at være i omløb, ud af omløb.
3. Transportomkostninger og dermed forbundne omkostninger bæres af den pågældende juridiske eller fysiske person.
4. Uanset undtagelsen i stk. 2 kan en indleverende juridisk eller fysisk person hvert år for hver pålydende værdi højst fritages for håndteringsgebyret for en maksimal mængde på ét kilo euromønter, der er uegnede til at være i omløb.

Artikel 9

Emballering af euromønter, der er uegnede til at være i omløb

1. Den indleverende juridiske eller fysiske person sorterer euromønterne, som indleveres med henblik på indløsning eller ombytning, efter pålydende i standardsække eller -bokse efter følgende regel:
 - (a) sækkene eller boksene skal indeholde:
 - 500 mønter for hvert af pålydenderne 2 EUR og 1 EUR
 - 1 000 mønter for hvert af pålydenderne 0,50 EUR, 0,20 EUR og 0,10 EUR
 - 2 000 mønter for hvert af pålydenderne 0,05 EUR, 0,02 EUR og 0,01 EUR
 - for mindre mængder, 100 mønter for hvert pålydende
 - (b) hver sæk eller boks skal bære en påskrift med den indleverende enheds navn, den værdi og det pålydende, den indeholder, vægten, emballeringsdatoen og sækkens/boksens nummer; den indleverende enhed skal udlevere en emballeringsliste med en samlet oversigt over de indleverede sække eller bokse
 - (c) er den samlede mængde af euromønter, der er uegnede til at være i omløb, mindre end de i litra a) nævnte standarder, skal disse euromønter sorteres efter pålydende og kan indleveres i ikke-standardiseret emballage.
2. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne opretholde afvigende emballeringskrav efter nationale regler, når denne forordning træder i kraft.

Artikel 10

Kontrol af euromønter, der er uegnede til at være i omløb

1. Medlemsstaterne kontrollerer indleverede euromønter, der er uegnede til at være i omløb, på følgende måde:
 - (a) den opgivne mængde kontrolleres ved vejning af hver sæk eller boks
 - (b) kontrollen af ægtheden og det visuelle indtryk udføres på et prøveparti på mindst 10 % af de indleverede mønter.
2. Hvis der påvises uregelmæssigheder efter denne kontrol eller afvigelser fra bestemmelserne i artikel 9, kontrolleres hele sækken eller boksen.

Artikel 11

Information og kommunikation

Medlemsstaterne sikrer, at der foreligger oplysning om de myndigheder, der er udpeget til indløsning og ombytning, og om særlige fremgangsmåder, f.eks. emballeringskrav og gebyrer, på passende netsteder og i passende publikationer.

Kapitel IV: Afsluttende bestemmelser

Artikel 12

Indberetninger og meddelelser

1. Medlemsstaterne indgiver en gang om året rapporter til Kommissionen om deres virksomhed med autentificering af euromønter. Rapporterne skal indeholde oplysninger om antallet af kontroller, der er udført efter artikel 6, stk. 2, og af afprøvede møntbehandlingsmaskiner, testresultaterne, mængden af mønter, som de pågældende institutter har behandlet, antallet af mistænkelige euromønter, der er analyseret, og antallet af indløste euromønter, der er uegnede til at være i omløb.
2. Kommissionen rapporterer til Det Økonomiske og Finansielle Udvalg om udviklingen med hensyn til autentificering af euromønter og euromønter, der er uegnede til at være i omløb.

Artikel 13

Gyldighedsområde

Denne forordning anvendes i de deltagende medlemsstater som anført i bilaget til forordning (EF) nr. 974/1998.

Artikel 14

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Det anvendes fra den 1. januar 2012.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Rådets vegne
Formand